

Jedním ze slabých míst právní úpravy týkající se ochrany práv jsou ustanovení o ochraně pokojného stavu. K. Eliáš a M. Zuklínová uvádějí, že problematika ochrany soukromoprávních vztahů je upravena standardním způsobem, že nečiní v praxi obtíže a může být bez významnějších korektur a po zohlednění praktických poznatků s aplikací příslušných zákonných ustanovení převzata i do nového občanského zákoníku.¹⁰³

Již v příslušné kapitole pojednávající o ochraně pokojného stavu jsem vyslovila pochybnosti o funkčnosti současné úpravy, a tak jen opakuji, že právě po „zohlednění praktických poznatků“, na které se zmínění autoři odvolávají, by bylo vhodné uvážit koncepční změnu. Opět se totiž opírají jen o usnadnění dokazování s poukazem na to, že „*co je notoriíou pro Městský úřad v Lokti nebo v Kraslicích, není již notoriíou pro okresní soud v Sokolově.*“ V tomto případě mají možná pravdu, ale je třeba si uvědomit, že existují i městské úřady s tisíci obyvateli, které místní poměry neznají. Navíc lze uvést i další protiargument, a sice, že za celou dobu, co je ochrana pokojného stavu svěřena správním orgánům, nedokázaly se tyto s uvedenou soukromoprávní agendou vyrovnat a skutečně chránit před zřejmým zásahem do pokojného stavu.